

5121 14/4 13: 3. Beh. af F. t. L. om Tillægsbevilling for Finansaaret 1912—13. 5122

vi fra Forhandlingerne i Fjor, hvor den højtærede Finansminister kunde opføre baade Formue- og Indkomstskattens sandsynlige Beløb og Arveafgiftens sandsynlige Beløb. Jeg tror, som sagt, at Tillægsbevillingsloven vil blive baade nyttigere og rigtigere til Oplysning om Statens finansielle Forhold, naar man vilde rette disse Ting, men jeg ser et lille Skridt til Forbedring i den Indrømmelse, den højtærede Minister gav i Begyndelsen af sine Udtalelser.

Det Spørgsmaal, hvorvidt det Budget, vi nu bevilger Tillæg til, af Finansministeren med Rette kan betragtes som et Normalbudget eller ej, skal jeg ikke føre nogen lang Diskussion om. Jeg skal kun til en enkelt Bemærkning af den højtærede Minister sige, at naar han mener, at Statsbanernes Indtægter den Gang var retteligt opførte under Hensyn til, at man maatte vente et Ryk paa Grund af Takstforhøjelsen, er dertil at bemærke, at der just i Posteringen af Takstforhøjelsens Beløb var taget Hensyn til dette Ryk, og at man ikke kan beregne dette Ryk to Gange. Det var en af Grundene, hvorfor jeg udtrykkelig i Fjor betegnede Normalbudgettet som for lavt, mindst 1 Mill. Kr. for lavt, ansat, men jeg skal som sagt ikke forlænge Diskussionen om disse Forhold. Jeg føler mig overbevist om, at det Budget, den højtærede Minister lagde for Aaret 1912—13, var et for lavt Udgangspunkt, naar det skulde bruges som Grundlag for nye Skatter, og at det Udgangspunkt, som jeg paa mit Partis Vegne tillod mig at anføre, nemlig et Punkt, som laa adskillige Millioner højere, om end ikke fuldt saa højt, som Regnskabet vil vise for nærværende Budget, havde været det rigtige. Men det er jo ikke umuligt, at den højtærede Minister og jeg kan faa Anledning til at veksle Ord om alle disse Forhold, naar Statsregnskabet foreligger samtidig med Finanslovsforslaget næste Aar.

Ordføreren (Jerichow): Efter de Udtalelser, som er faldne fra de højtærede Ministre, kan jeg fatte mig i største Korthed. Hvad angaar den højtærede Forsvarsminister, maa det jo erkendes, at den højtærede Minister har haft en meget lang og talende Praksis for sig med Hensyn til

den Fremgangsmaade, han har fulgt i det omhandlede Tilfælde, og det har ikke paa nogen Maade været Udvalgets Mening at ville rette en Bebrejdelse mod den højtærede Minister i Anledning af den Form, der her er anvendt. Udvalget har kun villet udtale, at man anser den gældende Praksis for mindre heldig og ønsker at komme bort fra den. Jeg kan derfor paa Udvalgets Vegne slutte mig til den Tak, som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) fremsatte, fordi den højtærede Minister har erklæret sig villig til i Fremtiden at ville følge en anden Praksis, nemlig at føre Udgiftsbeløb for sig og Indtægtsbeløb for sig. Med Hensyn til det Spørgsmaal, der ogsaa er kommet frem, om, hvorvidt denne Praksis skal følges baade i smaåt og i stort, skal jeg kun sige, at nogen egentlig Forhandling angaaende det Spørgsmaal har der ikke været i Finansudvalget. Jeg kan derfor ikke være berettiget til at udtale noget bestemt paa Finansudvalgets Vegne, men jeg gaar ud fra, at der ikke fra Finansudvalgets Side ønskes noget som helst Pedanteri, men paa den anden Side erkendes det, at regnskabsmæssigt er smaåt og stort ikke noget, man kan sondre skarpt imellem, og at det heller ikke vil kunne volde Vanskeligheder at skabe en ensartet Praksis, naar man opretter den fornødne Konto paa samme Maade, som man i Postvæsenet har en Konto for tilfældige Indtægter eller lignende. Man vil meget let efterhaanden kunne dreje den Praksis, man har, ind i dette absolut bedre Spor, at hvad der erhverves som Indtægter for en Forvaltning, opføres som saadanne, og hvad en Forvaltning har Brug for til Udgifter, føres som Udgift.

Den højtærede Indenrigsminister udtalte, at han ikke var ganske klar over, hvorvidt det var Finansudvalgets Mening, at Omordningen af Postinspektionen skulde udsættes, til en Omordning af hele Postbestyrelsen havde fundet Sted. Den højtærede Minister anførte, at det i Fjor var tilkendegivet, at man fandt, at det kunde opsættes, indtil den nye Ordning af Revisionens og Administrationens gensidige Forhold til hinanden var blevet gennemført. Det er ganske naturligt, at man i Fjor kom til at bruge det Udtryk, fordi